

KEEPING THE INTERNET
OPEN • INNOVATIVE • FREE

www.cdt.org

CENTER FOR DEMOCRACY
& TECHNOLOGY

1634 I Street, NW
Suite 1100
Washington, DC 20006

P +1-202-637-9800
F +1-202-637-0968
E info@cdt.org

ความรับผิดชอบของคนกลาง: การคุ้มครอง แพลตฟอร์มต่างๆ บนอินเทอร์เน็ต เพื่อการ แสดงออก และ การสร้างนวัตกรรม

เมษายน 2553

รายงานฉบับนี้พิจารณาผลกระทบที่เกิดจากความรับผิดชอบของคนกลางต่อการแสดงออกอย่างเสรี ในเรื่องความเป็นส่วนตัว และการสร้างนวัตกรรม ความรับผิดชอบของคนกลางถูกยกเป็นประเด็นเมื่อรัฐบาลหรือเอกชนสามารถฟ้องร้องเอาผิดทางกฎหมายกับคนกลางที่ให้บริการด้านเทคโนโลยี เช่น ไอเอสพี (ISPs – ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต) และเว็บไซต์ ให้ต้องรับผิดชอบต่อเนื้อหาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือสร้างความเสียหายต่อผู้ฟ้องร้อง ซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยผู้ใช้บริการ ความเสี่ยงจากความรับผิดชอบนี้ทำให้คนกลางไม่เต็มใจที่จะเป็นโฮสต์ให้กับ เนื้อหาที่สร้างโดยผู้ใช้บริการ ความเสี่ยงที่ต้องรับผิดชอบทำให้คนกลางปิดกั้นแม้แต่เนื้อหาที่ถูกกฎหมาย และเป็นอุปสรรคต่อการสร้างนวัตกรรม ผู้ใช้บริการแต่ละคนควรจะได้รับผิดต่อการกระทำที่ไม่ถูกกฎหมายของตนเอง แต่หากความเสี่ยงที่ต้องรับผิดชอบไม่ส่งเสริมให้คนกลางที่ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet intermediaries) เปิดให้ผู้ใช้บริการสื่อสารกันตั้งแต่แรกแล้ว ก็จะทำให้โอกาสในการแสดงออกที่ถูกกฎหมายถูกตัดทอนลง และศักยภาพของเทคโนโลยีเครือข่ายก็จะลดลงไปด้วย การคุ้มครองคนกลางจากความรับผิดชอบต่อการกระทำของบุคคลภายนอกจะขยายพื้นที่สำหรับการแสดงออกบนสื่อออนไลน์ สนับสนุนการสร้างนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาบริการใหม่ๆ และ เปิดโอกาสให้กับเนื้อหาที่สร้างขึ้นในท้องถิ่นมากขึ้น ซึ่งเป็นการส่งเสริมการพัฒนาสังคมสารสนเทศ (information society) ผู้ให้การสนับสนุนอินเทอร์เน็ตทั่วโลกควรกระตุ้นให้รัฐบาลใช้นโยบายการคุ้มครองคนกลาง เนื่องจากเป็นแพลตฟอร์มที่สำคัญในการสร้างนวัตกรรม และการแสดงออกทางวัฒนธรรมและการแสดงความคิดเห็นของพลเมือง

อินเทอร์เน็ตทั่วโลกได้กลายเป็นแพลตฟอร์มที่เคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา และมีความจำเป็นกับกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ในการพัฒนามนุษย์ และการมีส่วนร่วมของพลเมือง (civic engagement) ทุกๆ วัน สื่อมวลชน นักการศึกษา นักเรียน นักธุรกิจ นักวิทยาศาสตร์ ข้าราชการ นักการเมือง และประชาชนทั่วไปหลายล้านคนใช้สื่อออนไลน์ในการพูดคุย การเข้าถึงข้อมูล และการมีส่วนร่วมในทุกๆ ด้านของชีวิตส่วนตัวและสาธารณะ ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (Internet Service Providers: ISPs – ไอเอสพี)¹

¹ เราใช้คำว่า “ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต” โดยหมายถึงผู้ให้บริการการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต

ผู้ให้บริการโทรคมนาคม เว็บไซต์ บริการสื่อออนไลน์ และคนกลางที่ให้บริการ เทคโนโลยีอื่นๆ มีบทบาทสำคัญในการรับส่งข้อมูลและความคิดจากมุมหนึ่งไปยังอีก มุมหนึ่งของโลกออนไลน์² คนกลางเหล่านี้มอบเวทีที่มีคุณค่าในการแสดงออก ตั้งแต่เรื่องการเมืองไปจนถึงเรื่องธรรมดาทั่วไป เป็นเวทีที่เปิดกว้างให้กับทุกคน ด้วย ความรวดเร็วและไม่มีค่าใช้จ่าย

แน่นอนว่า ด้วยการเปิดกว้างของอินเทอร์เน็ตนั้นผู้ใช้บริการบางรายอาจจะโพสต์ เนื้อหาหรือเข้าร่วมในกิจกรรมที่ไม่ถูกกฎหมายหรือไม่พึงประสงค์ การต้องรับผิดชอบต่อ เนื้อหาบนโลกออนไลน์สามารถเกิดขึ้นได้ในหลายๆ สถานการณ์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ กฎหมายที่ใช้ในแต่ละประเทศ สถานการณ์เหล่านั้นมีทั้งที่เป็นไปตามกฎหมาย และ เป็นเรื่องทางการเมือง รวมถึงการหมิ่นประมาท การทำอนาจาร การละเมิดความเป็น ส่วนตัว การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา หรือเนื้อหานั้นเป็นการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล ข้อเท็จจริงนี้ทำให้เกิดคำถามด้านนโยบายที่สำคัญ ซึ่งมีผลกระทบต่อการเติบโตของ สภาพแวดล้อมทางออนไลน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่ว่าคนกลางผู้ให้บริการ เทคโนโลยี เช่น ไอเอสพี จะต้องรับผิดชอบต่อเนื้อหาที่สร้างโดยผู้ใช้บริการของตนหรือ บุคคลภายนอกหรือไม่

รายงานฉบับนี้พิจารณาถึงผลกระทบจากความรับผิดชอบของคนกลางต่อการสร้างนวัตกรรม การพัฒนาทางเศรษฐกิจ และสิทธิมนุษยชน ซึ่งสรุปได้ว่า ในขณะที่ผู้ใช้บริการ ควรรับผิดชอบต่อการกระทำใดๆ ของตนที่ไม่ถูกกฎหมายบนโลกออนไลน์ นโยบายการ คัดกรองคนกลาง จากการต้องรับผิดชอบต่อเนื้อหาที่โพสต์โดยบุคคลภายนอก จะเพิ่ม พื้นที่ในการแสดงออก การสร้างนวัตกรรม และส่งเสริมการใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อเป็น แพลตฟอร์มในการทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์อย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น แต่ในทาง กลับกัน หากคนกลางที่เป็นเอกชนไม่ได้รับการส่งเสริมในการเปิดให้ผู้ใช้บริการโพสต์ เนื้อหาได้ อันเนื่องมาจากความกังวลต่อความรับผิดชอบแล้ว โอกาสในการแสดงออกก็จะ ลดลงอย่างมาก และสังคมสารสนเทศก็จะไม่ได้รับประโยชน์อย่าง เต็มที่ ประวัติศาสตร์ของอินเทอร์เน็ตนับจากอดีตจนถึงปัจจุบัน แสดงให้เห็นว่าการ ให้การคุ้มครองคนกลางต่อความรับผิดเป็นสิ่งจำเป็นต่ออนาคตของอินเทอร์เน็ต

² บนโลกออนไลน์ ยังมีคนกลางอีกหลากหลายประเภท เช่น บริษัทเครดิตการ์ดถูกมองว่าเป็น "คน กลางทางการเงิน" การวิเคราะห์ของเรามุ่งไปที่คนกลางที่ให้บริการเทคโนโลยี เช่น ไอเอสพี เว็บไซต์ โฮสต์ (webhosts) และแพลตฟอร์มที่ใช้ในการเผยแพร่เนื้อหา (content platforms)

ข้อ 1. บทบาทของคนกลางและที่มาของความรับผิดชอบ

อินเทอร์เน็ตและเทคโนโลยีบนอุปกรณ์เคลื่อนที่ได้เพิ่มความสามารถของแต่ละบุคคลในการพูดและการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ด้วยช่องทางที่ไม่เคยมีมาก่อน และเป็นจริงอย่างยิ่งในยุค Web 2.0 ซึ่งเป็นแพลตฟอร์มที่ผู้ใช้บริการเป็นผู้สร้างเนื้อหาเอง เปิดให้ใครก็ได้ที่มีความรู้ทางเทคนิคหรืองบประมาณเพียงเล็กน้อยสามารถสร้าง ทำซ้ำ เผยแพร่ และตอบสนองต่อเนื้อหาในรูปแบบต่างๆ กับผู้ใช้ทั่วโลกได้³

ลองพิจารณาตัวอย่างต่อไปนี้

- ผู้สื่อข่าวเชื่อมต่อเว็บไซต์ของสำนักพิมพ์ของเธอผ่านไอเอสพี เพื่ออัปโหลดข้อมูลข่าวภัยธรรมชาติ และประชาชนในท้องถิ่นก็ได้เขียนแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม บนเว็บไซต์ของหนังสือพิมพ์
- คุณหมอบางคนจัดทำวีดิโอพร้อมบทสนทนาที่เป็นภาษาท้องถิ่นด้วยโทรศัพท์มือถือ แล้วโพสต์วีดิโอบนยูทูป จากนั้นส่งลิงค์ของวีดิโอ นั้น ผ่านทางข้อความสั้น (SMS) ไปยังคลินิกอีกแห่งหนึ่งที่ผู้ป่วยรอดูวีดิโอ นั้นอยู่
- ผู้ประกอบการท้องถิ่นบางคน สมัครขอใช้วงเงินสินเชื่อผ่านแอปพลิเคชันธนาคารทางโทรศัพท์มือถือ (mobile banking) บางคนขายอุปกรณ์ในการประกอบธุรกิจที่เหลือใช้ ผ่านเว็บไซต์ประมูลออนไลน์ หรือบางคนอาจใช้อินเทอร์เน็ตจากคอมพิวเตอร์พกพา (laptop) ของพวกเขาหาข้อมูลเพื่อการเข้าซื้อกิจการธุรกิจที่มีศักยภาพดี
- ผู้รับเหมาสร้างบ้านเชื่อมต่อเข้าเว็บไซต์การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของชุมชน เพื่อร้องเรียนเกี่ยวกับบริการของธุรกิจท้องถิ่นแห่งหนึ่ง
- ในแต่ละวัน ประชาชนหลายร้อยล้านคนเชื่อมต่อเข้าเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์หลากหลายเว็บไซต์เพื่อแบ่งปัน (share) รูปถ่ายที่เกี่ยวกับความเป็นไปในการดำเนินชีวิตของพวกเขา และติดต่อสื่อสารกับญาติพี่น้องหรือเพื่อนที่อยู่ห่างไกล

³ เว็บ 2.0 - แพลตฟอร์มที่เนื้อหาสร้างโดยผู้ใช้บริการ มักจะถูกเรียกอีกอย่างว่า "เว็บไซต์แบบมีส่วนร่วม" (participative web) "ระบบปฏิบัติการเครือข่ายแบบมีส่วนร่วม" (participative networked platforms) และ "สื่อที่เปิดให้มีการปฏิสัมพันธ์" (interactive media)

มีคนกลางที่ให้บริการด้านต่างๆ อีกมากมายที่เกี่ยวข้องกับตัวอย่างเหล่านี้ เช่น

- ผู้ให้บริการเครือข่ายและผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ เป็นผู้สร้างโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคนิคและอุปกรณ์เพื่อส่งผ่านข้อมูล
- ผู้ให้บริการเชื่อมต่อ/ไอเอสพี ทำให้ผู้ใช้บริการสามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้
- บริษัทที่เป็นโฮสต์ให้กับเว็บไซต์ เปิดให้ผู้ใช้บริการเช่าพื้นที่ในการสร้างหน้าเว็บ (web pages) รวมถึงสร้างกระดานสนทนา (interactive forums)
- ผู้ให้บริการทางออนไลน์:
 - แพลตฟอร์มสำหรับบล็อก (blog) ที่ให้บริการบันทึกข้อมูลส่วนตัว
 - ผู้ให้บริการอีเมล
 - เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์
 - เว็บไซต์ที่ให้บริการรับฝากวีดีโอ และ ภาพถ่าย
- เครื่องมือค้นหา (search engine: เซิร์ชเอ็นจิน) บนอินเทอร์เน็ต และเว็บท่า (พอร์ทัล / portals)
- แพลตฟอร์มสำหรับการประกอบพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (อี-คอมเมิร์ซ: E-Commerce) และตลาดออนไลน์ในการซื้อขายสินค้า (market places) เช่น อี-เบย์ และ อเมซอน
- กล่าวโดยรวมคือเว็บไซต์ใดๆ ที่โฮสต์ สิ่งที่ผู้ใช้สร้างเนื้อหาขึ้นเองหรือมีการสื่อสารระหว่างผู้ใช้กับผู้ใช้ด้วยกันเอง ตัวอย่างเช่น สื่อสิ่งพิมพ์ดั้งเดิมอย่างหนังสือพิมพ์มีเว็บไซต์ ซึ่งอนุญาตให้ผู้ใช้แสดงความเห็นได้

ที่มาของความรับผิดชอบของคนกลาง การกำกับดูแลโดยตรง และความเสี่ยงต่อการถูกดำเนินคดีทางแพ่ง

อินเทอร์เน็ตได้ถูกพัฒนาและเป็นที่นิยมอย่างแพร่หลาย เป็นผลมาจากกรอบนโยบายของสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรปในช่วงเริ่มต้น ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของการแข่งขัน การเปิดกว้าง การสร้างนวัตกรรม และความเชื่อถือได้ กรอบนี้ไม่ได้ให้อำนาจกับผู้ดูแลจากศูนย์กลาง แต่ให้อำนาจกับผู้ใช้บริการและผู้สร้างนวัตกรรมที่อยู่อีกด้านของเครือข่าย ที่สำคัญ วิธีนี้เป็นการคุ้มครองอย่างกว้างๆ ให้กับไอเอสพี เว็บโฮสต์ และผู้ให้บริการเทคโนโลยีอื่นๆ ที่เป็นคนกลาง จากความรับผิดชอบเนื้อหา

ซึ่งผิดกฎหมายที่ถูกส่งผ่านหรือฝากไว้โดยบุคคลที่สาม (เช่น ผู้ใช้บริการ) ผ่านบริการของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม นโยบายนี้ได้ถูกริตรอนลงไปแล้ว เพราะรัฐบาลทั้งประชาธิปไตยและเผด็จการ พยายามที่จะระบุว่า เนื้อหาออนไลน์นั้นผิดกฎหมาย เป็นอันตราย หรือไม่เป็นที่พึงปรารถนาของสังคมหรือการเมือง เป็นข้อความที่ลามกอนาจาร หมิ่นประมาท คำพูดถูกเหยียดหยาม การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา หรือ (ซึ่งมีเป็นปัญหามาก) คำพูดที่ไม่เป็นที่นิยม และคำพูดที่เป็นการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาล

สำหรับรัฐบาลแล้ว คนกลางแต่ละประเภทในตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ที่จะเข้าไปควบคุมเนื้อหา หรือพฤติกรรมที่ผิดตามกฎหมาย เนื่องจากอินเทอร์เน็ตที่มีอยู่ในปัจจุบัน ผู้โพสต์ข้อความสามารที่จะใช้นามปากกาหรือไม่เปิดเผยตัวได้ จึงเป็นการยากและใช้เวลามากในการระบุถึงตัวผู้ใช้บริการที่โพสต์เนื้อหาที่ผิดกฎหมายหรือไม่พึงประสงค์เหล่านั้น และอำนาจของรัฐบาลอาจจะเข้าไปถึงตัวผู้กระทำผิดได้ ในทางกลับกันเป็นการง่ายกว่ามากในการระบุตัวคนกลางเชิงพาณิชย์ที่ให้บริการรับฝากหรือส่งผ่านเนื้อหา ซึ่งต้องจดทะเบียนหรือมีใบอนุญาต แต่ก็ยังมีบางรัฐบาลที่บังคับให้คนกลางต้องมีความรับผิดชอบตามกฎหมายซึ่งเป็นหนึ่งในวิธีควบคุมเนื้อหาหรือจัดการปัญหาพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ บนโลกออนไลน์ โดยสาระสำคัญแล้ว นโยบายเหล่านี้เป็นการผลักหน้าที่การตรวจสอบเนื้อหา ไปให้คนกลางที่เป็นเอกชน หากคนกลางเผชิญกับความรับผิดชอบตามกฎหมายต่อเนื้อหาที่ปรากฏ ที่ส่งผ่าน หรือเผยแพร่บนบริการออนไลน์ของตน ก็จะถูกบังคับให้ตรวจสอบอย่างละเอียด และจำกัดเนื้อหาของผู้ใช้บริการ

ภาคเอกชนก็สามารถแสดงการคุกคามต่อการแสดงออก และการสร้างนวัตกรรมบนโลกออนไลน์ได้เช่นกัน หากพวกเขาสามารถดำเนินคดีแพ่งกับคนกลางที่ให้บริการรับฝาก หรือเผยแพร่เนื้อหาซึ่งภาคเอกชนนั้นไม่ต้องการเปิดเผย ดังนั้น สิ่งสำคัญในการพิจารณากฎหมายความรับผิดชอบทางแพ่ง คือ การให้คำจำกัดความถึงเนื้อหาที่บุคคลอื่นได้โพสต์ไว้ แล้วผู้ฟ้องร้องสามารถเรียกร้องความเสียหายส่วนบุคคลที่เกิดจากเนื้อหานั้นกับคนกลางได้ (เช่น การหมิ่นประมาทหรือการกระทำส่วนบุคคล) คนกลางมีความเสี่ยงต่อการถูกกระทำเป็นอย่างมาก เพราะคนกลางไม่เพียงแต่ระบุตัวตนและเข้าถึงได้ง่ายกว่าผู้ใช้บริการทั่วไปแล้ว ยังมีมักจะสามารถในการจ่ายค่าเสียหายได้มากกว่าผู้สร้างเนื้อหาจริงๆ หากกฎหมายเปิดให้คนกลางต้องรับผิดชอบทางแพ่ง คนกลางก็就会被บังคับให้ต้องตรวจสอบและจำกัดเนื้อหาของผู้ใช้บริการ ไม่ต่างจากกรณีที่เป็นการกระทำของรัฐบาล

กล่าวให้ชัดเจน ก็คือ เหตุผลที่สนับสนุนการคุ้มครองคนกลางจากการต้องรับผิดชอบอยู่บนพื้นฐานที่ว่าคนกลางไม่ได้เป็นผู้สร้างเนื้อหาที่ผิดกฎหมายนั้น

ซึ่งจะกล่าวถึงในรายละเอียดต่อไป บางประเทศให้การคุ้มครองอย่างกว้างๆ กับคนกลางที่มีคุณสมบัติตามข้อกำหนด อย่างไรก็ตาม ข้อกำหนดเหล่านี้ก็ก่อให้เกิดปัญหาในตัวเอง และจะต้องพิจารณาอย่างระมัดระวัง

ข้อ 2. ผลกระทบจากความรับผิดชอบของคนกลาง ต่อสิทธิมนุษยชน และการสร้างนวัตกรรม

เสรีภาพของการแสดงออกและสิทธิอื่นๆ

เมื่อคนกลางต้องรับผิดชอบต่อเนื้อหาที่สร้างโดยบุคคลอื่น พวกเขาจะพยายามลดความเสี่ยงเหล่านั้น และการกระทำเช่นนั้น คนกลางมักจะป้องกันตนเองมากเกินไป จนยับยั้งแม้กระทั่งข้อความที่ถูกต้องตามกฎหมาย โดยวิธีนี้ ความรับผิดชอบดังกล่าวของคนกลางจะบั่นทอนการแสดงออกบนโลกออนไลน์ และเปลี่ยนคนกลางด้านเทคโนโลยีไปเป็นเพียงผู้เก็บเนื้อหา จากการตรวจสอบวิธีปฏิบัติในหลายๆ ประเทศที่คนกลางต้องรับผิดชอบ แสดงให้เห็นว่าวิธีการควบคุมทางอ้อมเช่นนี้ เป็นอันตรายต่อการแสดงออกอย่างเสรี และสิทธิอื่นๆ ที่ไม่ต่างจากการตรวจสอบโดยตรงจากรัฐบาล

ประการแรก การที่ให้คนกลางต้องรับผิดชอบต่อเนื้อหาของผู้ใช้บริการ ทำให้คนกลางไม่เต็มใจในการเปิดเผยเนื้อหาใดๆ ที่สร้างโดยบุคคลอื่น ความรับผิดชอบเป็นแรงจูงใจที่สำคัญให้คนกลางทำการตรวจสอบเนื้อหาเพื่อนำไปโพสต์ออนไลน์ และยังเป็นการควบคุมทางอ้อมต่อคำพูด และส่งผลให้การสร้างเนื้อหาโดยผู้ใช้บริการโดยรวมลดลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในบางสถานการณ์แพลตฟอร์ม เพื่อการแสดงออกทั้งหมด ไม่สามารถคงอยู่ได้เนื่องจากเนื้อหาที่สร้างโดยผู้ใช้บริการนั้นมีเป็นจำนวนมาก ไม่คุ้มค่าหรือเป็นไปได้ที่บริษัทจะตรวจสอบเนื้อหาทั้งหมด ขอยกตัวอย่างเพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจน มีผู้ใช้บริการโพสต์ วิดีโอที่มีความยาวมากกว่า 24 ชั่วโมงบน ยูทูบ อยู่ตลอดเวลา⁴ หากคำนึงถึงความรับผิดชอบแล้ว ยูทูบ ต้องตรวจสอบวิดีโอทุกรายการก่อนโพสต์ ออนไลน์ ซึ่ง ยูทูบ จะไม่สามารถดำเนินการในรูปแบบพื้นที่เปิดเพื่อการแสดงออก ของผู้ใช้บริการได้อีกต่อไป เช่นเดียวกับพื้นที่หรือเว็บไซต์ส่วนบุคคลอื่นๆ (blog) จำนวนมากที่ผู้ใช้บริการนับร้อยนับพันมีการแสดงความคิดเห็นกันอยู่ตลอดเวลา

⁴ "YouTube has 24 hours of video uploaded every minute," Reuters MediaFile, March 17, 2010, <http://blogs.reuters.com/mediafile/2010/03/17/youtube-has-24-hours-of-video-uploaded-every-minute/>; YouTube Fact Sheet, http://www.youtube.com/t/fact_sheet.

ในยุค Web2.0 ความรับผิดชอบของคนกลางจะมีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อการแสดงออก แพลตฟอร์มที่เปิดให้มีการปฏิสัมพันธ์ อย่าง ยูทูป (YouTube) กระดานข่าว และ เครือข่ายสังคมออนไลน์ ไม่เพียงแต่ความสำคัญต่อการมีส่วนร่วมอย่างเสมอภาค (democratic) เท่านั้น แต่ยังมีมีความสำคัญต่อความสามารถของผู้ใช้บริการในการ หล่อหลอมชุมชน การเข้าถึงข้อมูลโดยทันที และการอภิปรายประเด็นที่อยู่ในความ สนใจของบุคคลและสาธารณะชนด้วย สิทธิในการแสดงออกอย่างเสรีเป็นสิทธิที่ช่วย ให้เกิดการใช้สิทธิในด้านอื่นๆ ซึ่งเป็นแกนหลักในการบรรลุเป้าหมายส่วนบุคคล การ ถามเชิงวิทยาศาสตร์ (scientific inquiry) และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาทาง เศรษฐกิจและชุมชน กล่าวโดยสรุป ด้วยการสร้างช่องทางการสื่อสารที่หลากหลาย แพลตฟอร์มที่เปิดให้มีการปฏิสัมพันธ์ ได้เพิ่มความสามารถให้กับแต่ละบุคคล ในการ เข้าร่วมอย่างเต็มที่ในทุกๆ ด้านของสังคม การเมืองและเศรษฐกิจ ความรับผิดชอบของคน กลางเป็นภัยคุกคามต่อศักยภาพเหล่านี้

ความรับผิดชอบของคนกลางยังได้สร้างแรงจูงใจที่เป็นปัญหาอีกประการหนึ่ง คือ คน กลางมีแนวโน้มที่จะปิดกั้นเนื้อหามากเกินไป หรือทำการตรวจสอบด้วยตนเอง (self-censor) โดยเฉพาะเมื่อคำจำกัดความของเนื้อหาที่ผิดกฎหมายนั้นคลุมเครือ และ กว้างเกินไป เมื่อต้องเผชิญกับการคุกคามจากความรับผิดชอบ คนกลางจะกลัวการ ตัดสินใจพลาดว่าเนื้อหาอะไรที่โพสต์ได้ ในทำนองเดียวกัน เมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือ คู่ความที่เป็นเอกชนเรียกร้องให้ลบเนื้อหาออก คนกลางมักจะไม่ได้แย้งและปฏิบัติ ตามข้อเรียกร้องแต่โดยดี มากกว่าที่จะท้าทายหรือคัดค้านคำสั่งศาล แรงจูงใจจะมี มากเป็นพิเศษ (และสามารถที่จะสร้างความเสียหายที่รุนแรงได้) เมื่อคนกลางไม่ สามารถชี้ชัดได้โดยง่ายว่าเนื้อหาที่ปรากฏนั้นผิดตามกฎหมายหรือไม่⁵ นอกจากนี้ คนกลางยังไม่มีแรงจูงใจมากเพียงพอ ในการโต้แย้งคำสั่งให้ลบเนื้อหาออก ความรับ รับผิดชอบของคนกลางมักจะถูกนำมาใช้ในทางที่ผิด เมื่อรัฐหรือคู่ความเอกชนต้องการให้ลบ เนื้อหาออกด้วยเหตุผลที่ไม่ชอบธรรม⁶ ต้นทุนที่คนกลางจะเสียในการไม่ปฏิบัติ ตามนั้นมักจะสูงกว่าต้นทุนในการลบเนื้อหาออกแทบจะทุกครั้ง

⁵ ตัวอย่างเช่น ขณะที่เอกชนอาจจะกล่าวหาว่าเนื้อหาบางส่วนเป็นการหมิ่นประมาทหรือละเมิด ลิขสิทธิ์ การตัดสินเช่นนั้นมักจะทำโดยผู้พิพากษา และสามารถสอบถามข้อเท็จจริงจากทุกฝ่ายที่ เกี่ยวข้องและชั่งน้ำหนักผลประโยชน์และข้อเท็จจริงอย่างระมัดระวังได้ ไอเอสพี และผู้ให้บริการสื่อ ออนไลน์ไม่อยู่ในฐานะที่ดีพอที่จะตัดสินได้

⁶ ดู Nart Villeneuve, "Evasion Tactics: Global online censorship is growing, but so are the means to challenge it and protect privacy," Index on Censorship, Vol. 36, Issue 4 (Nov. 2007), หน้า 74-76 (อธิบายกรณีศึกษาหลากหลายที่ระบบการแจ้งและลบออก ถูกนำมาใช้เพื่อทำ ให้การวิพากษ์วิจารณ์เงียบลง) <http://www.nartv.org/mirror/evasion-tactics-index-on-censorship.pdf>.

ในที่สุด ความเสี่ยงต่อการรับมือ คือสิ่งที่สร้างแรงจูงใจให้กับคนกลางในการติดตาม ผู้ใช้บริการอย่างละเอียดมากขึ้น ซึ่งสร้างความกังวลใจเรื่องความเป็นส่วนตัวหลาย ประการ เพื่อที่จะควบคุมเครือข่ายของตน คนกลางอาจเชื่อว่ามีค่าจำเป็นที่จะต้อง เก็บรายละเอียดข้อมูลที่สามารถใช้ระบุตัวตนของผู้ใช้บริการมากขึ้น และเก็บไว้เป็น ระยะเวลา นานกว่าที่ควรจะต้องทำ คนกลางอย่างไอเอสพี อาจตัดสินใจตรวจสอบการ ใช้อินเทอร์เน็ตของผู้ใช้บริการของตน การเก็บข้อมูลและเก็บพฤติกรรมการใช้ ออนไลน์ของลูกค้าที่มากขึ้นของไอเอสพี ได้สร้างความกังวลเรื่องความเป็น ส่วน ตัวอย่างมาก เนื่องจากข้อมูลเหล่านั้นอาจจะตกอยู่ในมือรัฐบาล หรือคู่ความเอกชน หรือถูกนำไปใช้ในทางที่ผิดได้

นวัตกรรมและการพัฒนาเศรษฐกิจ

ความรับผิดชอบของคนกลางยังเป็นเหตุให้เกิดความท้อใจในการสร้างนวัตกรรมด้าน เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ไอซีที) เมื่อปราศจากการคุ้มครองจากความ รับผิดชอบแล้ว บริษัทมีแนวโน้มที่จะไม่พัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการด้านไอซีทีใหม่ๆ ภัยคุกคามจากการต้องรับผิดชอบนี้มีแนวโน้มที่จะปิดโอกาสการเข้าสู่ตลาดของบริษัท เปิดใหม่ทั้งหลาย ซึ่งมักจะไม่สามารถจ่ายค่าจ้างราคาแพง ให้กับพนักงานตรวจสอบ ได้ ภัยคุกคามจากการต้องรับผิดชอบอาจปกป้องผู้เล่นเจ้าเดิมๆ ในตลาด ซึ่งไม่ค่อยจะมี แรงจูงใจในการสร้างนวัตกรรมหรือปรับปรุงรูปแบบธุรกิจที่เป็นอยู่ให้ดีขึ้น ธุรกิจ จำนวนมากอาจเลือกที่จะดำเนินการอยู่แต่ภายในประเทศ ซึ่งคนกลางด้านไอซีที ได้รับการคุ้มครองจากการรับผิดชอบอย่างครอบคลุม ส่งผลให้การลงทุนโดยตรงจาก ต่างประเทศในประเทศที่ยังไม่มีการคุ้มครองความ รับผิดชอบของคนกลางลดน้อยลง

ในทางกลับกัน อันตรายที่มีต่อการสร้างนวัตกรรมนี้ ยังเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาและ การเติบโตทางเศรษฐกิจโดยรวม ประสิทธิภาพและผลผลิตของตลาดนั้นพึ่งพาการ แลกเปลี่ยนข้อมูลทางเศรษฐกิจอย่างเสรีของธุรกิจและผู้บริโภค คนกลางที่ให้บริการ อินเทอร์เน็ตมีส่วนช่วยโดยตรง กับการเติบโตของเศรษฐกิจในหลายๆ ด้านด้วยกัน⁷ อินเทอร์เน็ตได้เพิ่มปริมาณข้อมูลทางเศรษฐกิจให้กับทั้งธุรกิจและผู้บริโภค และยัง ลดต้นทุนในการเข้าถึงข้อมูล ตลาดซื้อขายสินค้า (marketplaces) ทางออนไลน์ อย่าง อเมซอน หรือ อี-เบย์ ช่วยลดค่าใช้จ่ายในการทำธุรกรรม สร้างช่องทางการจัด จำหน่ายใหม่ๆ เพิ่มการแข่งขัน ราคาลดต่ำลง และช่วยเชื่อมโยงกับตลาดอื่นๆ

⁷ ดู Organization for Economic Co-operation and Development, *The Economic and Social Role of Internet Intermediaries*, DSTI/ICCP(2009)9/FINAL (released April 2010), หน้า 37-40, <http://www.oecd.org/dataoecd/49/4/44949023.pdf>.

ทั่วโลก ความรับผิดชอบของคนกลางมีแนวโน้มที่จะเป็นอุปสรรคต่อการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร และขีดขวางประโยชน์ที่จะได้รับจากตลาดเหล่านี้ นอกจากนี้ การพัฒนา ไอซีที มีบทบาทสำคัญในความพยายามที่จะพัฒนาเศรษฐกิจ ตัวอย่างเช่น ในการปรับปรุงการเข้าถึงบริการของธนาคารและสินเชื่อ การเชื่อมโยงประเทศกำลังพัฒนากับตลาดโลก และการเพิ่มช่องทางการเข้าถึงแหล่งความรู้⁸ การขีดขวางการพัฒนา ไอซีที หรือการนำมาใช้จะจำกัดประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ครอบคลุมอย่างมากมายเหล่านี้⁹

⁸ รายงานฉบับหนึ่งของธนาคารโลกที่ตีพิมพ์ในปี 2549 ได้ชี้หลักฐานเชิงประจักษ์ถึง บทบาทสำคัญของไอซีที ในการส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจ และลดความยากจน รายงานฉบับนี้อ้างถึงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ที่มองว่าไอซีทีมีความสำคัญต่อการผสมผสานรวมกันระดับโลก ประสิทธิภาพของภาครัฐ และความเชื่อมโยงเชิงบวกระหว่างไอซีทีกับการลงทุน *Information and Communications for Development 2006: Global Trends and Policies*, xi, หน้า 4, The World Bank (นอกจากนี้ยังอ้างถึง "การสำรวจเมื่อไม่นานมานี้ในประเทศพัฒนาแล้วและกำลังพัฒนา 56 ประเทศ พบว่ามีความเชื่อมโยงอย่างเป็นนัยสำคัญระหว่างการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตกับการเติบโตทางการค้า"), <http://info.worldbank.org/etools/docs/library/240327/Information%20and%20communications%20for%20development%202006%20%20global%20trends%20and%20policies.pdf>. ดูประกอบ *Information and Communications for Development 2009: Extending Reach and Increasing Impact*, หน้า 14, The World Bank (July 2009) (สรุปว่าบรรดแบนด์ "ส่งผลกระทบสำคัญต่อการเติบโตและควรมีบทบาทเป็นศูนย์กลาง" ในการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนา), <http://web.worldbank.org/WBSITE/EXTERNAL/TOPICS/EXTINFORMATIONANDCOMMUNICATIONANDTECHNOLOGIES/EXTIC4D/0,,contentMDK:22229759~menuPK:5870649~pagePK:64168445~piPK:64168309~theSitePK:5870636,00.html>, and *World Development Report: Building Institutions for Markets*, หน้า 193, The World Bank (2002), http://www.wds.worldbank.org/external/default/WDSContentServer/IW3P/IB/2001/10/05/000094946_01092204010635/Rendered/PDF/multi0page.pdf (ดูข้อมูลทั่วไปใน บทที่ 10 "The Media," หน้า 181-193).

⁹ ประเทศที่กีดกันการเข้าถึงอินเทอร์เน็ต อาจถูกฟ้องร้องได้ว่าการกีดกันอินเทอร์เน็ตนั้นละเมิดข้อตกลงทางการค้าระหว่างประเทศ ตัวอย่างเช่น สภายุโรปเรียกร้องให้ใช้ข้อตกลงทางการค้าขึ้นมาท้าทายการจำกัดเสรีภาพในการแสดงออกบนอินเทอร์เน็ต European Parliament resolution of 19 February 2008 on the EU's Strategy to deliver market access for European companies (2007/2185(INI)), <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+20080219+ITEMS+DOC+XML+V0//EN&language=EN#sdocta18>. ขณะที่วิธีนี้น่าจะใช้ต่อสู้กับการเซ็นเซอร์ทางตรง วันหนึ่งมันก็อาจนำไปใช้กับการปิดกั้นการแสดงออกทางอ้อมได้

ข้อ 3. การจัดการกับความรับผิดชอบของคนกลาง

คำถามที่ว่า ใครต้องเป็นผู้รับผิดชอบเนื้อหาที่เป็นสร้างความเสียหายหรือผิดกฎหมายที่เกิดขึ้น ในหลายๆ ประเทศที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างแพร่หลาย เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติในหลายๆ ประเทศและหลายๆ ภูมิภาคแล้ว เราสามารถสังเกตเห็นแนวการปฏิบัติโดยทั่วไป คือ รัฐบาลที่ต้องการเติบโตด้านไอซีที อย่างสูงสุด มักจะจำกัดความรับผิดชอบทางแพ่งและทางอาญาของคนกลางผู้ให้บริการเทคโนโลยี ในทางกลับกัน รัฐบาลในประเทศที่มีข้อจำกัดในการใช้อินเทอร์เน็ตสูงสุดมักจะให้คนกลางต้องรับผิดชอบต่อเนื้อหาที่ผิดกฎหมายที่โพสต์โดยผู้ให้บริการ และ บังคับให้คนกลางกลายเป็นเพียงผู้ตรวจสอบเนื้อหา และขัดขวางการสร้างนวัตกรรม

ประเทศสหรัฐอเมริกา

ในสหรัฐอเมริกามีกฎหมาย 2 ฉบับที่เกี่ยวข้องกับนโยบายความรับผิดชอบของคนกลาง คือ มาตรา 230 ของกฎหมายการติดต่อสื่อสาร (the Communications Act) และ มาตรา 512 ของกฎหมายลิขสิทธิ์¹⁰ (the Copyright Act)

รัฐสภาสหรัฐอเมริกา (the U.S. Congress) ใช้กฎหมายที่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปว่า "มาตรา 230" โดยมีเป้าหมายด้านนโยบาย 3 ประการ คือ 1) เพื่อส่งเสริมให้อินเทอร์เน็ตและสื่อที่เปิดให้มีการปฏิสัมพันธ์อื่นๆ (interactive media) ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง รวดเร็ว และสร้างสรรค์ 2) เพื่อขจัดอุปสรรค (disincentive) ที่ขัดขวางผู้ให้บริการทำการตรวจสอบเนื้อหาด้วยความสมัครใจ 3) เพื่อส่งเสริมการพัฒนาเครื่องมือต่างๆ (เช่น ตัวคัดกรอง/ฟิลเตอร์) เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ประโยชน์สูงสุดจากการใช้ควบคุมข้อมูลที่ได้รับบนสื่อออนไลน์¹¹ และเพื่อบรรลุเป้าหมายข้อแรก

¹⁰ นอกเหนือจากบทบัญญัติทางกฎหมายดังกล่าว การคุ้มครองคนกลางอาจนำบทบัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกในรัฐธรรมนูญมาใช้ นอกจากนี้ ศาลในสหรัฐอเมริกาก็ได้สร้าง "พื้นที่ปลอดภัย" จากภาระความรับผิดชอบที่จะละเมิดลิขสิทธิ์ สำหรับผู้ผลิตและผู้เผยแพร่ผลิตภัณฑ์เทคโนโลยีในกรณีต่อไปนี้ – 1) การใช้ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวต้องไม่ละเมิดลิขสิทธิ์ในสาระสำคัญ (นั่นคือ ไม่ผิดกฎหมาย) และ 2) ผู้เผยแพร่ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวมิได้สนับสนุนให้ผู้บริโภคใช้ผลิตภัณฑ์นั้นในทางที่ละเมิดลิขสิทธิ์ ดู *Sony v. Universal Studios*, 464 U.S. 417 (1984); *Metro-Goldwyn-Mayer Studios, Inc. v. Grokster, Ltd.*, 125 S. Ct. 2764 (2005).

¹¹ 47 U.S.C. § 230, <http://www.law.cornell.edu/uscode/47/230.html>.

มาตรา 230 ให้การคุ้มครองคนกลาง¹² อย่างรัดกุมจากการรับผิดต่อเนื้อหาที่สร้างโดยบุคคลอื่น¹³ บริการออนไลน์ที่เปิดให้มีการปฏิสัมพันธ์ (interactive online services) ใช้มาตรา 230 ในการป้องกันตัวเองจากข้อกล่าวหาที่หลากหลาย รวมถึงความประมาทเลินเล่อ การฉ้อฉล การละเมิดกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวกับสิทธิพลเมือง (federal civil rights laws) และการหมิ่นประมาท¹⁴ ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าความคุ้มครองเหล่านี้นำไปสู่การเติบโตอย่างรวดเร็วของเครือข่ายสังคมออนไลน์ และเว็บไซต์ที่เปิดให้มีการปฏิสัมพันธ์อื่นๆ เว็บไซต์ที่เนื้อหาสร้างโดยผู้ใช้บริการเหล่านี้กลายเป็นแพลตฟอร์มที่มีพลังในการแสดงออกของคนในสหรัฐอเมริกา และทั่วโลก หากปราศจากมาตรา 230 แล้ว อุปสรรคในการเข้าสู่ตลาดของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตและแอปพลิเคชันรายใหม่ที่เปิดรับเนื้อหาที่สร้างโดยผู้ใช้บริการจะเพิ่มสูงมากกว่านี้ และคงจะยับยั้งการพัฒนานวัตกรรม ที่ปรากฏให้เห็นบนสื่อที่เปิดให้มีการปฏิสัมพันธ์ กฎหมายลิขสิทธิ์ของสหรัฐอเมริกามีการปฏิบัติที่แตกต่างไปเล็กน้อย แต่ยังคงจำกัดขอบเขตของความรับผิดต่อการละเมิดลิขสิทธิ์ของคนกลางบางประเภท มาตรา 512 ของกฎหมายลิขสิทธิ์ Digital Millennium Copyright Act (DMCA) กำหนด "พื้นที่ปลอดภัย" (safe harbor) ให้กับผู้ใช้บริการออนไลน์ จากการกล่าวหาที่เกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ที่เกิดจากการกระทำของลูกค้าแต่ต้องเป็นกรณีที่ผู้ใช้บริการปฏิบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดเท่านั้น¹⁵

¹² มาตรา 230 เรียกตัวกลางเหล่านี้ว่า "บริการคอมพิวเตอร์ที่เปิดให้มีการปฏิสัมพันธ์" (interactive computer services) 47 U.S.C. 230(c)(1).

¹³ มาตรานี้ระบุว่า "ผู้ให้บริการหรือผู้ใช้บริการคอมพิวเตอร์ที่เปิดให้มีการปฏิสัมพันธ์จะต้องไม่ถูกใช้เสมือนหนึ่งว่าเป็นผู้ประกาศหรือผู้กล่าวข้อมูลใดก็ตามที่มาจากผู้สร้างเนื้อหาอื่น" 47 U.S.C. 230(c)(1).

¹⁴ ดูตัวอย่างใน Center for Democracy & Technology, "CDT Joins Briefs Urging Courts to Properly Apply § 230 of the CDA," Policy Post 14.4, March 31, 2008, <http://www.cdt.org/policy/cdt-joins-briefs-urging-courts-properly-applysection-230-cda>. ดูประกอบใน Electronic Frontier Foundation, "Section 230 Protections," Bloggers! Legal Guide, <http://www.eff.org/issues/bloggers/legal/liability/230>.

¹⁵ 17 U.S.C. 512, <http://www4.law.cornell.edu/uscode/17/512.html>. เพื่อเห็นภาพรวมเกี่ยวกับ DMCA ดู คำถามและคำตอบที่พบบ่อยเกี่ยวกับพื้นที่ปลอดภัย, <http://www.chillingeffects.org/dmca512/faq.cgi>. ยกตัวอย่างเช่น ผู้รับฝากเนื้อหาจะต้องนำเนื้อหาที่ละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากเว็บไซต์เมื่อได้รับการติดต่อจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ต้องไม่รู้ว่าเกิดการละเมิด (หรือต้องเอาเนื้อหานั้นออกเมื่อรับรู้ว่าจะละเมิด) และต้องไม่ได้รับผลประโยชน์ทางการเงินจากการละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวในกรณีที่ผู้ใช้บริการสามารถควบคุมกิจกรรมนั้นได้ 17 U.S.C. 512(c).

ผู้ให้บริการจำนวนมากได้รับประโยชน์จากพื้นที่ปลอดภัยนี้ รวมทั้งไอเอสพี เซิร์ฟเอินจิน และการบริการโฮสติ้ง¹⁶ เกณฑ์คุณสมบัติที่ผู้ให้บริการจะต้องมีเพื่อใช้พื้นที่ปลอดภัยนั้น แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับประเภทของผู้ให้บริการ ตัวอย่างเช่น ลบเนื้อหาที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบเมื่อได้รับการบอกกล่าวจากเจ้าของลิขสิทธิ์¹⁷ หากผู้ให้บริการสามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องได้ มีเพียงลูกค้าที่ทำการละเมิดลิขสิทธิ์เท่านั้นที่จะต้องรับผิดชอบ แต่ผู้ให้บริการจะเสียพื้นที่ปลอดภัยหากไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดได้¹⁸ การให้พื้นที่ปลอดภัยของกฎหมาย DMCA ไม่ได้เป็นเงื่อนไขเพื่อให้ผู้ให้บริการไปติดตามหรือตรวจสอบกิจกรรมที่ผิดกฎหมายบนเครือข่ายออนไลน์ของตนเอง¹⁹ ดังนั้น ผู้กำหนดนโยบายของประเทศสหรัฐอเมริกาจึงพยายามสร้างสมดุลระหว่างการคุ้มครองสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์และการส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมเกี่ยวกับไอซีที ทั้งด้านอุปกรณ์และบริการ

- มาตรา 230 และ มาตรา 512 ของกฎหมายลิขสิทธิ์ DMCA แสดงให้เห็นถึงแนวทางปฏิบัติ 2 แนวทาง เกี่ยวกับการคุ้มครองความรับผิดชอบของคนที่มีความแตกต่างอย่างชัดเจน
- มาตรา 230 ให้การคุ้มครองซึ่งครอบคลุมข้อกล่าวหาที่หลากหลายโดยไม่มีเงื่อนไขให้คนกลางใช้ระบบการลบเนื้อหาที่ละเมิดกฎหมายออกทันทีเมื่อได้รับการบอกกล่าวให้ทราบเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าว (“แจ้งและลบออก”) เพื่อที่จะได้รับการคุ้มครอง

ในทางตรงกันข้าม มาตรา 512 ของกฎหมายลิขสิทธิ์ DMCA ให้ความคุ้มครองกับข้อกล่าวหาที่เกี่ยวข้องเรื่องลิขสิทธิ์เท่านั้น และกำหนดให้ผู้ให้บริการบางรายต้องใช้ระบบแจ้งและลบออกเพื่อที่จะได้รับการคุ้มครอง²⁰

¹⁶ 17 U.S.C. 512(a) – (d).

¹⁷ วิธีนี้เรียกว่า “แจ้งและลบออก”

¹⁸ อย่างไรก็ตาม การสูญเสียพื้นที่ปลอดภัยภายใต้กฎหมาย DMCA ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าคนกลางต้องรับผิดชอบต่อเนื้อหาของบุคคลอื่นโดยอัตโนมัติ เจ้าของลิขสิทธิ์ยังต้องพิสูจน์ความรับผิดอีกครั้งในศาล

¹⁹ 17 U.S.C. 512(m).

²⁰ สหภาพยุโรปใช้วิธีคล้ายกันในการกำหนดให้คนกลางใช้ระบบ “แจ้งและลบออก” เพื่อที่จะได้รับสิทธิ์คุ้มครองจากการกล่าวหา ดูการอภิปรายในส่วนถัดไป

การกำหนดให้คนกลางใช้ระบบแจ้งและลบออก เป็นวิธีหนึ่งที่จะให้แน่ใจว่าคนกลางไม่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมที่ละเมิดกฎหมาย ภายใต้การให้บริการของตน อย่างไรก็ตามการปฏิบัติแบบนี้ก็ทำให้เกิดประเด็นต่างๆ ดังนี้

- ระบบแจ้งและลบออกมีความเสี่ยงสูงที่จะถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด ทั้งโดยภาครัฐและเอกชน ซึ่งอาจจะออกคำเตือนปลอมหรือด้วยเจตนาไม่บริสุทธิ์ เพื่อลดการวิพากษ์วิจารณ์ หรือเพื่อวัตถุประสงค์ที่ไม่ชอบธรรมอื่นๆ ผู้ใช้บริการที่ได้รับแจ้งจากผู้ให้บริการว่าเนื้อหาของผู้ใช้บริการเข้าข่ายผิดกฎหมายมักจะไม่ค่อยมีที่พึ่งพาหรือมีข้อมูลน้อยมากที่จะโต้แย้งการลบเนื้อหาออกและหาทางนำเนื้อหานั้นกลับมาโพสต์ใหม่อีกครั้ง²¹
- คนกลางมีแรงจูงใจเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลยในการโต้แย้งคำสั่งให้ลบเนื้อหาออก ถึงแม้จะสงสัยว่าระบบแจ้งและลบออกนั้นกำลังถูกใช้ในทางที่ผิด คำถามที่ว่าเนื้อหานั้นผิดกฎหมายจริงหรือไม่ อาจเกี่ยวข้องกับการได้สวนข้อเท็จจริง การระมัดระวังในการให้นำหนักกับผู้มีส่วนได้เสียและการพิจารณาข้อโต้แย้งแทนที่จะต้องใช้วิธีการเหล่านี้ โดยปกติแล้วคนกลางมักจะไม่มีเสียงต่อการต้องรับผิด ดังนั้น คนกลางจะลบเนื้อหาออกทันทีที่ได้รับแจ้ง

ผู้สนับสนุนได้บันทึกว่าข้อบกพร่องเหล่านี้สามารถปิดกั้นการแสดงออกอย่างเสรีได้อย่างไรบ้าง²² แม้ว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ของสหรัฐอเมริกาจะกำหนดบทลงโทษบางประการ ในการใช้กระบวนการแจ้งและลบออกไปในทางที่ผิด แต่การโต้แย้งคำสั่งศาลมีต้นทุนที่สูง ทำให้ผู้ใช้บริการเลือกที่จะไม่ทำเช่นนั้น การลงโทษผู้ใช้บริการระบบแจ้งและลบออกในทางที่ผิดจึงได้ผลน้อยลง²³

²¹ ดู Villeneuve, *ล.ด.*, note 6, หน้า 74–76. มาตรา 512 ให้โอกาสผู้ใช้บริการโต้แย้งการลบเนื้อหาออกด้วยการส่ง “คำคัดค้าน” (counter-notice) กระบวนการนี้ผู้ใช้บริการต้องเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวและยอมรับการตัดสินของศาล 17 U.S.C. 512(g).

²² ดู Electronic Frontier Foundation, “Takedown Hall of Shame,” <http://www.eff.org/takedowns> (บันทึกการใช้กฎหมายเครื่องหมายการค้าและกฎหมายลิขสิทธิ์ในทางที่ผิดเพื่อปิดปากผู้วิพากษ์วิจารณ์หรือศัตรูทางการเมือง) และ Chilling Effects Clearinghouse, <http://www.chillingeffects.org/index.cgi>.

²³ 17 U.S.C. 512(f). ดู Eric Goldman, “Rare Ruling on Damages for Sending Bogus Copyright Takedown Notice –Lenz v. Universal,” Technology & Marketing Law Blog, February 26, 2010, http://blog.ericgoldman.org/archives/2010/02/standards_for_5.htm

สหภาพยุโรป

สหภาพยุโรปได้สร้างภูมิคุ้มกันที่สำคัญให้กับไอเอสพี ภายใต้ประกาศการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-Commerce Directive ต่อไปจะเรียกว่า “ประกาศฯ”)²⁴ ผู้กำหนดนโยบายของสหภาพยุโรปพิจารณาว่าบทบัญญัติเหล่านี้มีความจำเป็นต่อการปกป้องการไหลเวียนของข้อมูลข่าวสารอย่างอิสระ (free information flow) เป็นการส่งเสริมการพัฒนาการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และส่งเสริมการใช้ไอซีที ให้แพร่หลายมากขึ้น ประกาศฯ จะป้องกันคนกลางในด้านต่างๆ จากความรับผิดชอบเนื้อหาที่สร้างขึ้นหรือส่งผ่านโดยบุคคลอื่น

- “ท่อส่งผ่านข้อมูล” (Mere conduits)²⁵ ประกาศฯ ปกป้องไอเอสพี จากความรับผิดชอบต่อข้อมูลที่ส่งผ่านระบบ ตราบเท่าที่ไอเอสพีไม่ได้เป็นผู้เริ่มการส่งผ่านหรือเลือกผู้รับ หรือเลือกหรือปรับแก้ข้อมูลที่ถูกส่ง นอกจากนี้ ไอเอสพีต้องไม่เก็บข้อมูลไว้นานเกินกว่าที่จำเป็นอย่างสมเหตุสมผลสำหรับการส่งผ่าน
- “การเก็บข้อมูล” (Caching)²⁶ ประกาศฯ ปกป้องผู้ให้บริการในการเก็บรักษาเนื้อหาแบบอัตโนมัติ เป็นตัวกลาง และชั่วคราว เพียงเพื่อให้การส่งผ่านมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
- การบริการโฮสติ้ง²⁷ ประกาศฯ ปกป้องผู้ให้บริการโฮสติ้งซึ่งผู้ให้บริการสามารถนำเนื้อหาไปโพสต์ได้ โดยไอเอสพีที่ไม่รู้ว่าการกระทำนั้นผิดกฎหมาย และเมื่อไอเอสพีได้รับแจ้งถึงการกระทำดังกล่าว ไอเอสพีจะต้องลบเนื้อหาที่ไม่ถูกต้องนั้นออกโดยทันที²⁸

²⁴ E-Commerce Directive, 2000/31/EC, http://ec.europa.eu/internal_market/e-commerce/index_en.htm. ดูประกอบ OpenNet Initiative, Europe - Regional Overview (2009), <http://opennet.net/research/regions/europe>.

²⁵ Art. 12, E-Commerce Directive, 2000/31/EC.

²⁶ Art. 13, E-Commerce Directive, 2000/31/EC.

²⁷ Art. 14, E-Commerce Directive, 2000/31/EC.

²⁸ ประกาศคำสั่งส่งเสริมอย่างชัดเจนให้อุตสาหกรรมกำกับดูแลตนเอง (แทนที่จะอยู่ภายใต้ข้อบังคับ) ในการกำหนดขั้นตอนการแจ้งและลบออกที่เหมาะสม ด้วยเหตุผลหลายประการได้แก่ 1) เป็นเรื่องยากที่กฎหมายซึ่งมีลักษณะตายตัวจะตามทันการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมไอซีที และ 2) เพื่อเปิดโอกาสให้ไอเอสพีพัฒนารูปแบบที่เหมาะสมเพื่อสร้างสมดุลระหว่างผลประโยชน์ที่ชอบธรรมของผู้ให้บริการ บุคคลภายนอก และการแสดงออกอย่างเสรี Recital 40, E-Commerce Directive, 2000/31/EC. ดูประกอบ First Report on the application of Directive 2000/31/EC of the European Parliament and of the Council of 8 June 2000 on the Directive on Electronic Commerce ที่หน้า 14–16, <http://eurlex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2003:0702:FIN:EN:PDF>.

สังเกตว่ามีประเด็นซึ่งขัดกับกฎหมายประเทศสหรัฐอเมริกา²⁹ นั่นคือ ประกาศฯ ไม่ขยายการคุ้มครองไปถึงเสิร์ชเอนจิน (search engines) หรือ เว็บท่า (portal: พอร์ทัล) ซึ่งเชื่อมโยงไปสู่เนื้อหา อย่างไรก็ตาม สมาชิกสหภาพยุโรปหลายประเทศได้ขยายการคุ้มครองไปยังผู้ให้บริการเหล่านั้นเนื่องจากมีความสำคัญต่อการทำงานของอินเทอร์เน็ต³⁰

ประการสุดท้าย ประกาศฯ ระบุว่ารัฐบาลไม่สามารถบังคับว่าเป็นหน้าที่ของคนกลางในการติดตามเนื้อหาที่ปรากฏหรือส่งผ่านบริการของคนกลาง หรือบังคับว่าเป็นหน้าที่ของคนกลางที่ต้องตรวจสอบอย่างจริงจังถึงความเป็นไปได้ที่จะเกิดการกระทำที่ผิดกฎหมาย³¹ ระดับของความรับผิดชอบที่ได้กำหนดไว้นั้น มีเป้าหมายให้ครอบคลุมทั้งความรับผิดชอบทางแพ่งและทางอาญาสำหรับความผิดทุกประเภทที่กระทำโดยบุคคลอื่น³² แน่นนอนว่าผู้ริเริ่มเนื้อหาที่ผิดกฎหมายจะต้องรับผิดชอบ และประกาศฯ ไม่ได้ห้ามรัฐบาลจากการเรียกร้องให้ผู้ให้บริการหยุดการให้บริการ หรือ ป้องกันการกระทำผิดกฎหมายที่ระบุได้ และเพื่อที่จะได้รับการคุ้มครอง คนกลางต้องไม่มีส่วนรู้เห็นในการกระทำที่ผิดกฎหมายเหล่านั้น³³

เห็นได้ชัดว่าผู้กำหนดนโยบายของสหภาพยุโรปตั้งใจให้บทบัญญัติเหล่านั้นใช้กับการให้บริการกับเนื้อหาที่สร้างโดยผู้ใช้บริการ³⁴ อย่างไรก็ตาม ประกาศฯ ได้ผ่านการพิจารณาก่อนการเกิดขึ้นของยุคเว็บ 2.0 และเพียงไม่กี่ปีมานี้เองที่ศาลได้พิจารณาคดีที่เกี่ยวข้องกับการใช้บทบัญญัติความรับผิดชอบของคนกลางที่ให้บริการเว็บไซต์ที่เนื้อหาสร้างโดยผู้ใช้บริการ เท่าที่ผ่านมา ศาลระดับประเทศหลายแห่งยังใช้ประกาศฯ นี้อย่างสับสนอยู่ ศาลบางแห่งตัดสินให้เว็บไซต์ที่เนื้อหาสร้างโดยผู้ใช้บริการเป็นผู้รับฝากภายใต้ประกาศฯ (ดังนั้นจึงได้รับการคุ้มครองตามประกาศฯ) แต่ทว่าศาลแห่งเดียวกันนี้ก็มักจะยกขึ้นอ้างว่าผู้ให้บริการทราบถึงการกระทำที่ผิดกฎหมาย จึงให้ผู้ให้บริการสูญเสียสิทธิ์การคุ้มครองตามประกาศฯ ในกรณีอื่นๆ เว็บไซต์ที่เนื้อหาสร้างโดยผู้ใช้บริการต้องรับผิดชอบในฐานะผู้ตีพิมพ์ไม่ใช่ผู้รับฝาก เนื่องจากเว็บไซต์นั้นได้รวมเนื้อหาของผู้ใช้บริการเข้ากับเนื้อหาอื่นๆ ที่เกี่ยวเนื่องกัน ซึ่งเป็นการสร้างโครงสร้างโดยรวมให้กับเนื้อหาของผู้ใช้บริการ

²⁹ 47 U.S.C. 512(d). ³⁰ First Report on the application of Directive 2000/31/EC, หน้า 13

³¹ Art. 15, E-Commerce Directive, 2000/31/EC.

³² First Report on the application of Directive 2000/31/EC, หน้า 12

³³ มาตรา 44 ของประกาศคำสั่งระบุว่า "ผู้ให้บริการที่จงใจสมรู้ร่วมคิดกับผู้รับบริการของเขาเพื่อกระทำการที่ผิดกฎหมาย ไปไกลกว่ากิจกรรมที่เป็น "ท่อส่งผ่านข้อมูล" (mere conduit) หรือ "การเก็บข้อมูล" (caching) และเป็นผลให้ไม่ได้รับการยกเว้นจากความรับผิดชอบที่กำหนดไว้สำหรับกิจกรรมเหล่านั้นได้" <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:32000L0031:EN:NOT>

³⁴ First Report on the application of Directive 2000/31/EC, note 64.

(เป็นเวทีในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หรือ หน้า MySpace), หรือมีกำไรจากการโฆษณา³⁵

ประเทศจีน

รัฐบาลจีนได้สร้างระบบของการควบคุมข้อมูลข่าวสารออนไลน์ที่ซับซ้อนมากขึ้น นอกจากการคัดกรองทางเทคนิคในระดับเครือข่ายหลักของระบบอินเทอร์เน็ตและผู้ให้บริการแล้ว รัฐบาลยังบังคับให้รับผิดชอบต่อเนื้อหาที่ละเมิดกฎหมายในทุกๆ ระดับของการเข้าใช้ ตั้งแต่ไอเอสพี ไปถึงผู้ให้บริการออนไลน์ เว็บไซต์ และบริษัทที่ให้บริการโฮสติ้ง³⁶ หากคนกลางคนใดตีพิมพ์หรือเผยแพร่เนื้อหาที่ทางผู้กำกับดูแลเห็นว่า เป็นภัย หรือไม่สามาถติดตามตรวจสอบการใช้บริการได้อย่างเพียงพอ การลบเนื้อหาออก หรือรายงานการละเมิดกฎหมาย ผู้ให้บริการอาจถูกปรับ ต้องรับผิดชอบอาญา และถูกเรียกคืนใบอนุญาตในการประกอบธุรกิจหรือกิจการด้านสื่อ นอกจากนี้ ประเภทของเนื้อหาที่ผู้กำกับดูแลพิจารณาว่าผิดกฎหมาย ก็ถูกกำหนดไว้อย่างกว้างๆ และคลุมเครือ (เช่น เนื้อหาที่ “เป็นภัยต่อผลประโยชน์ของชาติ” ถือว่าผิดกฎหมาย)³⁷ การบังคับใช้กฎหมายจริงก็เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา และเจ้าหน้าที่รัฐมักจะไม่นปฏิบัติตามขั้นตอนที่ได้กำหนดไว้เมื่อออกคำสั่งให้คัดกรองเนื้อหาหรือลบเนื้อหาออก ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ การฟ้องหมิ่นประมาทถูกใช้มากขึ้น โดยธุรกิจท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่รัฐเพื่อให้การวิพากษ์วิจารณ์ออนไลน์เงียบลง ระบบกฎหมายเช่นนี้เป็นแรงจูงใจอย่างดีให้คนกลางสกัดกั้นเนื้อหาและติดตามกิจกรรมของผู้ใช้บริการในหลายๆ ระดับ และยังเป็นการสนับสนุนให้ผู้ให้บริการ

³⁵ ดู ตัวอย่างเช่น ILO, “Web 2.0: Aggregator Website Held Liable as Publisher,” June 26, 2008, <http://www.internationallawoffice.com/newsletters/detail.aspx?q=4b014ec1-b334-4204-9fbd-00e05bf6db95> and Crowell & Moring, “Recent French and German case-law tightens the liability regime for Web 2.0 platform operators,” July 9, 2008, <http://www.crowell.com/NewsEvents/Newsletter.aspx?id=951#mediaisp2>

³⁶ OpenNet Initiative, China Country Profile (2009), <http://opennet.net/research/profiles/china>. See also, Rebecca MacKinnon, “Commentary: Are China’s Demands for Internet ‘Self-Discipline’ spreading to the West?,” McClatchy Washington Bureau, January 18, 2010, <http://www.mcclatchydc.com/opinion/story/82469.html>.

³⁷ Congressional-Executive Commission on China, Freedom of Expression – Laws and Regulations, <http://www.cecc.gov/pages/virtualAcad/exp/explaws.php#vaguelaws>.

ตรวจสอบตนเองกันเอง ทั้งหมดได้ถูกออกแบบในการจัดการและควบคุมการ
แสดงออกที่เป็นภัยคุกคามต่อความปลอดภัยของรัฐหรือเป็นความเสี่ยงต่อกลุ่ม
ผลประโยชน์เชิงพาณิชย์ที่มีอำนาจ³⁸

มองไปข้างหน้า : แนวโน้ม

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ผู้สนับสนุนนโยบายอินเทอร์เน็ตและสิทธิมนุษยชนเฝ้าสังเกต
แรงกดดันที่เพิ่มขึ้น ต่อการเปลี่ยนแปลงบทบาทของคนกลางที่ให้บริการด้าน
เทคโนโลยีด้วยความกังวล ขณะที่รัฐบาลหลายประเทศต่อสู้กับความท้าทายเกี่ยวกับ
นโยบายที่ซับซ้อน ในหลายๆ ด้าน ตั้งแต่การคุ้มครองเด็ก ไปถึงความมั่นคงของชาติ
และการบังคับใช้กฎหมายลิขสิทธิ์ บางประเทศได้เสนอหรือแก้ปัญหาโดยการบังคับ
ให้คนกลางที่ให้บริการด้านเทคโนโลยีทำหน้าที่ดูแลและตรวจสอบเนื้อหาแทน

แนวโน้มนี้ไม่ได้จำกัดที่ประเทศที่เป็นเผด็จการหรือ “ควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่าง
เข้มงวด” เท่านั้น ในประเทศประชาธิปไตยก็กำลังประสบปัญหาอย่างมาก ในการ
พยายามทำระบบความรับผิดชอบให้รัดกุมยิ่งขึ้น อย่างที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น ศาล
ระดับประเทศบางแห่งในยุโรปได้ตีความกฎหมายประกาศคำสั่งการพาณิชย์
อิเล็กทรอนิกส์ (the E-Commerce Directive) สำหรับเว็บไซต์ที่เนื้อหาสร้างโดย
ผู้ให้บริการ ต่างไปจากจุดมุ่งหมายเดิมที่เป็นการให้การคุ้มครองคนกลางอย่าง
ครอบคลุม นอกจากนี้ในเดือนกุมภาพันธ์ 2553 ศาลประเทศอิตาลีตัดสินว่าผู้บริหาร
ของกูเกิล (Google) สามคนมีความผิดเนื่องจากวิดีโอซึ่งผลิตโดยผู้ให้บริการและ
โพสต์บน Google Video (ขณะนี้ได้ปิดไปแล้ว) แม้ว่าวิดีโอได้ถูกลบออกไปภายใน
ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากได้รับแจ้งจาก

³⁸ ยกตัวอย่างเช่น การใส่คำว่า “ฆาตกรรมหมู่เทียนอันเหมิน 天安門屠!” เข้าไปในเครื่องมือการ
ค้นหารูปภาพในประเทศจีนจะแสดงผลลัพธ์เป็นรูปนกทองเทียวยืนยิ้มอยู่ในจัตุรัสเทียนอันเหมิน แต่
ไม่มีคนยืนเผชิญหน้ารถถังจากปี ค.ศ. 1989 อันเป็นสัญลักษณ์ของเหตุการณ์นั้น ดูผลการทดลองที่
ได้รวบรวมไว้ใน Rebecca MacKinnon, “China censorship: Yahoo, Google and Microsoft
compared,” RConversation, June 16, 2006,
http://rconversation.blogs.com/rconversation/2006/06/china_censorshi.html. ในเดือน
มีนาคม 2010 กูเกิลประกาศว่าจะเลิกปิดกั้นผลการค้นหาบนเว็บไซต์ Google.cn ซึ่งเป็นบริการใน
ประเทศจีน David Drummond, “A New Approach to China: an Update,” Official Google
Blog, March 22, 2010, [http://googleblog.blogspot.com/2010/03/new-approach-tochina-
update.html](http://googleblog.blogspot.com/2010/03/new-approach-tochina-update.html).

เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายของอิตาลี³⁹ ก็ตาม นอกจากนี้ มีข้อเสนอจากประเทศอิตาลี ที่อาจจะบังคับใช้กฎระเบียบใหม่เกี่ยวกับรูปแบบการเผยแพร่บนเว็บไซต์ที่รับฝาก วิดีโอ (video hosting sites) รวมถึงระบบความรับผิดชอบที่อาจจะนำมาใช้ แน่แน่นอนว่า เป็นคำสั่งประเภทที่จะทำให้เว็บไซต์รับฝากวิดีโอไม่สามารถดำเนินการได้⁴⁰

ในที่สุด ความกังวลที่เพิ่มมากขึ้นเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ออนไลน์ ได้เพิ่มความกดดันในการเปลี่ยนบทบาทของไอเอสพีจากผู้ให้บริการ ไปเป็นผู้บังคับใช้กฎหมายลิขสิทธิ์⁴¹ เมื่อเร็วๆ นี้ ประเทศฝรั่งเศสได้ผ่านกฎหมาย HADOPI

³⁹ "Google bosses convicted in Italy," BBC News, February 24, 2010, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/8533695.stm>. ดูประกอบใน Leslie Harris, "Deep Impact: Italy's Conviction of Google Execs Threatens Global Internet Freedom," Huffington Post, February 24, 2010, http://www.huffingtonpost.com/leslie-harris/deep-impact-italys-convic_b_474648.html; Arthur Bright, "Will Italy's Conviction of Google Execs Stick?," Citizen Media Law Project, March 2, 2010, <http://www.citmedialaw.org/blog/2010/will-italys-conviction-google-exec-stick>. คดีที่ถูกลงโทษฟ้องในอิตาลีเผยให้เห็นความสัมพันธ์ที่ตึงเครียดและไร้ทางออกอย่างเห็นได้ชัดระหว่างประกาศคำสั่งของสหภาพยุโรปฉบับ ได้แก่ ประกาศคำสั่งการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งดูเหมือนให้การยกเว้นความรับผิดชอบอย่างกว้างๆ ให้กับคนกลาง, ประกาศคำสั่งการคุ้มครองข้อมูล 95/46/EC และ 97/66/EC และ ประกาศคำสั่งบริการสื่อเสียงและภาพ 2007/65/EC. ประกาศคำสั่งการค่าอิเล็กทรอนิกส์ระบุในมาตรา 1.5(b) ว่า ประกาศคำสั่งฉบับนี้ไม่ใช้กับ "คำถามเกี่ยวกับบริการด้านสังคมข้อมูลที่ครอบคลุมในประกาศ 95/46/EC และ 97/66/EC." ประเด็นที่ปรากฏในคดีนี้จะต้องมีการศึกษาวิจัยและบรรณคดีต่อไป ดูประกอบใน Frank Jordans, "Privacy battle looms for Facebook, Google," Associated Press (via MSNBC.com), March 24, 2010, <http://www.msnbc.msn.com/id/36017434/>.

⁴⁰ Colleen Barry, "Berlusconi moves to impose Internet regulation," AP (via Yahoo! news), January 22, 2010, http://news.yahoo.com/s/ap/20100122/ap_on_hi_te/eu_italy_google_censorship. Daniel Flynn, "Internet companies voice alarm over Italian law," Reuters (via Washington Post), January 26, 2010, <http://www.washingtonpost.com/wpdyn/content/article/2010/01/26/AR2010012601622.html>. ดูประกอบใน Vera Franz, "Italy's Alarming New Proposed Internet Laws," Open Society Blog, March 26, 2010, <http://blog.soros.org/2010/03/how-the-italian-government-is-trying-to-turn-the-internet-into-television/>.

⁴¹ EDRi, "ACTA revealed, European ISPs might have a big problem," EDRi-gram, No. 7.21, November 11, 2009, <http://www.edri.org/edriagram/number7.21/acta-revealed-isp-europe>.

See also Michael Geist, "The ACTA Internet Chapter: Putting the Pieces Together," November 3, 2009, <http://www.michaelgeist.ca/content/view/4510/125/>

ซึ่งมุ่งไปที่การแบ่งปันไฟล์ที่ผิดกฎหมายบนอินเทอร์เน็ต โดยได้รวมผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ไอเอสพี) ไว้ในการบังคับใช้กฎหมายลิขสิทธิ์ด้วย⁴² นอกจากนี้ ในหลายๆ ประเทศ (รวมทั้งประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศสมาชิกสหภาพยุโรป) ก็อยู่ในระหว่างการเจรจาข้อตกลงทางการค้าว่าด้วยการต่อต้านการค้าสินค้าปลอมแปลง (the Anti-Counterfeiting Trade Agreement: ACTA) ซึ่งเป็นข้อตกลงทางการค้าพหุภาคีที่น่าจะสนับสนุนให้หลายๆ ประเทศกำหนดให้คนกลางต้องรับผิดชอบโดยปราศจากการคุ้มครองที่เท่าเทียมกัน หรืออาจนำไปสู่การติดตามที่เพิ่มขึ้นโดยไอเอสพี⁴³

ในขณะที่หน่วยงานอย่างไอเอสพี มีบทบาทในการบรรลุเป้าหมายทางนโยบายที่ชอบด้วยกฎหมาย แต่การพัฒนาใหม่ๆ บางอย่างเหล่านี้ได้คุกคาม และทำลายกรอบนโยบายดั้งเดิม ซึ่งช่วยให้เว็บ 2.0 เติบโตอย่างในปัจจุบัน ในความเป็นจริง แนวโน้มในการกำหนดให้คนกลางรับผิดชอบมากขึ้น ที่เกิดขึ้นนอกประเทศสหรัฐอเมริกานั้น เป็นอันตรายต่อแม่แบบ (model) การสร้างเนื้อหาโดยผู้ใช้บริการ และนวัตกรรมของแอปพลิเคชันจำนวนมาก ที่ใช้ในเว็บ 2.0 ผลงานวิจัยเมื่อเร็วๆ นี้พบว่า แม่แบบแอปพลิเคชันเว็บ 2.0 จะถูกใช้โดยคนในยุโรปจำนวนมากพอๆ กับ ผู้ใช้บริการในสหรัฐอเมริกา และเอเชีย แต่บริษัทของสหรัฐอเมริกากลับเป็นผู้ครองตลาดทางด้านนวัตกรรม ประมาณสองในสามของแอปพลิเคชันหลักๆ ในเว็บ 2.0 เป็นของบริษัทในสหรัฐอเมริกา โดยประเทศในยุโรปยังตามหลังอีกมากทั้งในด้านรายได้และนวัตกรรม⁴⁴

ประเทศประชาธิปไตยต้องคำนึงถึงว่านโยบายที่มีเจตนาที่ดีนั้นจะถูกเข้าใจอย่างไร การบังคับคนกลางให้มีบทบาทในการติดตาม และควบคุมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีอย่างมาก เนื่องจากระบบเผด็จการจะใช้การกระทำดังกล่าว

⁴² HADOPI กำหนดให้ไอเอสพียกเลิกบัญชีผู้ใช้บริการที่ทำการละเมิดซ้ำ Nate Anderson, "France passes harsh anti-P2P three-strikes law (again)," Ars Technica, September 15, 2009, <http://arstechnica.com/techpolicy/news/2009/09/france-passes-harsh-anti-p2p-three-strikes-law-again.ars>.

⁴³ คู่มือเจรจาเผยแพร่ร่างก่อนการตัดสินใจของ ACTA ในเดือนเมษายน 2010 สำหรับบทวิเคราะห์ร่างฉบับนี้ ดู David Sohn, Cloak of secrecy lifted as ACTA text goes public," Policy Beta, April 21, 2010, <http://www.cdt.org/blogs/davidsohn/cloak-secrecy-lifted-acta-text-goes-public>. See also Michael Geist, "ACTA draft text released: (nearly) same as it ever was," Michael Geist Blog, April 21, 2010, <http://www.michaelgeist.ca/content/view/4972/125/>, และ "EU Data Protection supervisor warns against ACTA, calls 3 strikes disproportionate," Michael Geist Blog, February 22, 2010, <http://www.michaelgeist.ca/content/view/4809/125/>.

⁴⁴ Sven Lindmark, Web 2.0: Where does Europe stand?, Joint Research Centre, Institute for Prospective Technological Studies, European Commission (2009), p. 12, <http://ftp.jrc.es/EURdoc/JRC53035.pdf>. ยุโรปมีส่วนแบ่งรายได้และดัชนีด้านนวัตกรรม (เช่น ธุรกิจร่วมทุน และค่าใช้จ่ายการวิจัยและพัฒนา) ประมาณร้อยละ 10 ในตลาดเว็บ 2.0 *Id.*

เป็นเหตุผลสนับสนุนนโยบายการควบคุมที่เข้มข้นของตน ยิ่งหากคนกลางสามารถพัฒนาเทคโนโลยีที่ใช้ในการตรวจสอบเครือข่ายของตนเองเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ได้ เทคโนโลยีเหล่านั้นก็จะสามารถใช้ในการตรวจสอบเครือข่ายความขัดแย้งทางการเมืองที่ถูกมองว่า "ผิดกฎหมาย" ได้เช่นกัน

ข้อ 4. การกล่าวถึงความกังวลที่อาจเกิดขึ้นได้

การให้ความคุ้มครองอย่างกว้างๆ กับคนกลาง แสดงให้เห็นถึงความกังวลที่อาจเกิดขึ้นได้ที่จะควรจะได้รับภาระบุนโยบายและกฎหมาย

เนื้อหาที่เป็นอันตรายและไม่เหมาะสม

บางทีความกังวลที่ชัดเจนที่สุด คือการคุ้มครองนั้นจะเปิดให้มีการโพสต์เนื้อหาที่เป็นอันตรายหรือไม่พึงปรารถนา บนสื่อออนไลน์ เพราะคนกลางจะขาดแรงจูงใจ ที่จะยับยั้งการแสดงออกที่น่ารังเกียจนั้นบนเครือข่ายหรือระบบของตน

อย่างไรก็ตาม รัฐบาลสามารถที่จะกล่าวถึงการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมได้ พร้อมๆ กับลดผลกระทบข้างเคียงที่จะเกิดกับการแสดงออกที่ถูกกฎหมาย และการสร้างนวัตกรรมโดยการให้อำนาจผู้ใช้บริการ ในการควบคุมเนื้อหาที่จะปรากฏบนหน้าจอลคอมพิวเตอร์ (screen) มีเครื่องมือมากมายที่ให้อำนาจกับผู้ใช้บริการ⁴⁵ เครื่องมือการควบคุมโดยผู้ใช้บริการเองเหล่านี้ รวมถึงซอฟต์แวร์ที่ใช้ในการคัดกรองเนื้อหา ซึ่งสามารถช่วยผู้ใช้บริการสกัดกั้น (block) เนื้อหาหลากหลายประเภทที่ไม่พึงประสงค์ (เช่น เนื้อหาภาพลามกอนาจาร) จากหลากหลายแอปพลิเคชัน จากหลากหลายแพลตฟอร์ม รวมทั้งจากเว็บไซต์ อีเมล กระดานสนทนา (chat) และอุปกรณ์ไร้สายอื่นๆ ไอเอสพี หลายรายเสนอเครื่องมือเหล่านั้นให้กับลูกค้า โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายหรือในราคาถูกลง รัฐบาลสามารถส่งเสริมให้ผู้ใช้บริการใช้เครื่องมือเหล่านั้นด้วยความสมัครใจ และอุดหนุนการซื้อเครื่องมือเหล่านั้นผ่านคูปอง

⁴⁵ Adam Thierer, *Parental Controls & Online Child Protection: A Survey of Tools and Methods*, <http://www.pff.org/parentalcontrols>. See also GetNetWise, *Tools for Families*, <http://kids.getnetwise.org/tools/>.

ลักษณะเด่นของแนวปฏิบัติแบบนี้ คือการควบคุม*ผู้ใช้บริการ* โดยให้อำนาจ*ผู้ใช้บริการ* เลือกใช้และปรับแต่งเครื่องมือเพื่อใช้ควบคุมสิ่งที่*ผู้ใช้บริการ*รับชม โดยรัฐบาลไม่จำเป็นต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง เครื่องมือที่กำหนดโดยรัฐบาล (แม้ว่าจะด้วยเจตนาที่ดีก็ตาม) ท้ายสุดแล้วก็จะมีประสิทธิภาพน้อยกว่า⁴⁶ รุกล่าอิสรภาพส่วนบุคคลและเกิดข้อสงสัยว่าการจำกัดเนื้อหานั้น มีประเด็นเรื่องความโปร่งใส และแรงจูงใจทางการเมืองแฝงอยู่⁴⁷

ตามที่ได้อธิบายไว้ข้างต้น ในส่วนที่กล่าวถึงกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรป บางประเทศจัดการกับความกังวลเรื่องเนื้อหาที่ไม่ถูกต้องโดยบังคับให้ไอเอสพี ใช้ระบบลบเนื้อหาที่ผิดกฎหมายออกเมื่อได้รับแจ้ง เพื่อที่จะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ระบบแจ้งและลบออกก็เสี่ยงที่จะถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด ซึ่งสามารถขัดขวาง การแสดงออกโดยอิสระ คำถามคือ ประโยชน์ที่ได้จากระบบแจ้งและลบออก ในการจัดการเนื้อหาที่เป็นอันตราย มีน้ำหนักมากกว่าการคุกคามที่อาจเกิดขึ้นกับการแสดงออกหรือไม่ คำตอบอาจขึ้นอยู่กับหลายๆ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่เป็นปัญหานั้น รวมถึง

- ความมีประสิทธิภาพของทางเลือกต่างๆ ที่ควบคุมโดย*ผู้ใช้บริการ*ในการในการจัดการกับเนื้อหาที่เป็นอันตราย
- โอกาสที่ระบบการแจ้งและลบออกจะถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด และผลกระทบจากการลดการแสดงออกที่อาจเกิดขึ้นตามมา

⁴⁶ ไอซีทีและรูปแบบธุรกิจสื่อแบบใหม่ๆ พัฒนาไปด้วยความเร็วสูงอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน การพัฒนาเครื่องมือที่ให้อำนาจกับผู้ใช้ยังมีประสิทธิผลไม่น่าจะตามทันการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีที่รวดเร็วนี้ เว้นเสียแต่ว่าจะมีตลาดที่เปิดและมีการแข่งขันการพัฒนาเครื่องมือเหล่านี้ให้*ผู้ใช้บริการ*ได้เลือกใช้ ซึ่งจะผลักดันการสร้างนวัตกรรมและการพัฒนาเครื่องมือเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง

⁴⁷ แนวคิดโครงการ Green Dam/Youth Escort ซึ่งริเริ่มในประเทศจีนเมื่อปีที่ผ่านมาสะท้อนข้อกังวลเหล่านี้ ดู Cynthia Wong, "Ethics v. Opportunity: Google Reopens the China Debate," Index on Censorship, January 14, 2010, <http://www.indexoncensorship.org/2010/01/google-china-censorship-free-speech/> and Rebecca MacKinnon, "Green Dam is breached.... Now what?," Conversation, July 2, 2009, <http://rconversation.blogspot.com/2009/07/green-dam-is-breachednow-what.html>

ตัวอย่างเช่น ในการจัดการกับเนื้อหาลามกอนาจาร ระบบแจ้งและลบออกอาจไม่จำเป็นหรือไม่เป็นที่นิยม เนื่องจากเครื่องมือที่ควบคุมโดยผู้ให้บริการ เช่น การคัดกรอง สามารถป้องกันผู้ให้บริการจากเนื้อหาที่ไม่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่มีผลกับการแสดงออก กระนั้นก็ตาม สำหรับเนื้อหาที่มีลิขสิทธิ์ เครื่องมือในการควบคุมโดยผู้ให้บริการแบบอื่นๆ ยังไม่มีประสิทธิภาพแบบเดียวกัน ในการป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์ เนื่องจากผู้ให้บริการมักจะเป็นผู้ที่ต้องการเนื้อหาที่ไม่ถูกกฎหมายเสียเอง อย่างที่กล่าวไว้ข้างต้น ในอีกด้านหนึ่ง มีความเสี่ยงอย่างมากที่ระบบการแจ้งและลบออกถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด เพราะผู้ให้บริการโฮสต์ ซึ่งเผชิญความยากลำบากในการตรวจสอบข้อกล่าวหาการละเมิดลิขสิทธิ์ มีแนวโน้มที่จะปฏิบัติตามแม้แต่คำร้องเรียนที่ไม่น่าเชื่อถือในการให้ลบเนื้อหาออก

ระบบแจ้งและลบออก จะมีโอกาสบันทึกการแสดงผลออกที่ถูกกฎหมายมากที่สุด ถ้าเป็นกรณีเนื้อหาเข้าข่ายหมิ่นประมาท ซึ่งคนกลางไม่สามารถบอกได้ว่า เนื้อหานั้นเป็นการหมิ่นประมาทหรือไม่ (ดังนั้นจึงเป็นเหตุจูงใจที่ดีที่จะปฏิบัติตามคำสั่งให้ลบเนื้อหาออก) ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างสมมติฐานที่แสดงถึงปัญหาดังกล่าว

- ประชาชนเขียนบล็อก (blog) ระบุว่าเจ้าหน้าที่รัฐบาลท้องถิ่นได้ทำการยกยอกเงินจากคลังรัฐบาล
- เจ้าหน้าที่ออกคำสั่งให้ลบเนื้อหาออก โดยอ้างว่าเนื้อหาที่โพสต์ในบล็อก (blog) เป็นการหมิ่นประมาท
- ผู้ให้บริการให้เข้าพื้นที่บล็อกไม่มีทางรู้ได้ว่าการกล่าวหาที่โพสต์นั้น เป็นความเท็จ (ในกรณีที่เนื้อหาที่โพสต์อาจเป็นการหมิ่นประมาท) หรือ เป็นความจริง (ในกรณีที่ประชาชนเรียกร้องให้รัฐบาลรับผิดชอบ)
- เนื่องจากผู้ให้บริการให้เข้าบล็อกเสี่ยงต่อความรับผิดชอบ เมื่อยังคงปล่อยให้มีการโพสต์เนื้อหาดังกล่าว ผู้ให้บริการจึงลบเนื้อหานั้นออก

ยิ่งกว่านั้น กรณีหมิ่นประมาทแตกต่างจากกรณีการละเมิดลิขสิทธิ์ เนื่องจากเจ้าหน้าที่มีแรงจูงใจอย่างมากในการกล่าวอ้างว่าเป็นการหมิ่นประมาท แม้ว่าเนื้อหาที่ตีพิมพ์นั้นจะเป็นความจริง ถึงแม้เครื่องมือคัดกรองที่ควบคุมโดยผู้ให้บริการจะไม่มีประสิทธิภาพอยู่แล้ว ในการสกัดเนื้อหาที่น่าจะเป็นการหมิ่นประมาท หรือรับมือกับภัยของการหมิ่นประมาท ความเป็นไปได้อย่างมากที่ระบบแจ้งและลบออกจะถูกใช้ในทางที่ผิด อาจส่งผลให้เป็นการไม่เหมาะสมยิ่งขึ้นไปอีก ที่จะนำระบบนี้มาใช้กับเนื้อหาซึ่งเกี่ยวกับการหมิ่นประมาท

ในท้ายสุดนี้ นโยบายที่ให้ความคุ้มครองกับคนกลาง สามารถถูกออกแบบในทางที่ส่งเสริมให้เกิดความสมัครใจ และรับผิดชอบต่อการกระทำโดยคนกลางที่เป็นเอกชน เพื่อปกป้องผู้ใช้บริการ กฎหมายสหรัฐอเมริกาปฏิบัติในแนวทางนี้ภายใต้มาตรา 230 ซึ่งให้การคุ้มครองคนกลางสำหรับการกระทำใดๆ ที่กระทำด้วยเจตนาบริสุทธิ์ เพื่อจำกัดเนื้อหาที่ผู้ใช้บริการไม่เห็นด้วย (เช่น เนื้อหาที่น่ารังเกียจ ลามกอนาจาร หรือมีความรุนแรง)⁴⁸ วิธีการนี้ทำให้เว็บไซต์อย่างยูทูบ ทดลองใช้วิธีให้ผู้ใช้บริการระบุและลบเนื้อหาที่ละเมิดต่อแนวปฏิบัติของประชาคมยูทูบได้เอง โดยปราศจากความกลัวว่าการทำเช่นนั้นอาจจะทำให้ You Tube ต้องเสี่ยงต่อความรับผิดชอบจากการให้บริการ⁴⁹ อย่างไรก็ตาม วิธีปฏิบัติภายใต้มาตรา 230 นี้ ได้เปิดประเด็นเรื่องความโปร่งใส และความรับผิดชอบของคนกลางที่เป็นเอกชน เรื่องวิธีการนำการปฏิบัติโดยสมัครใจนั้นมาใช้ ในตลาดที่มีการแข่งขันของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตมาก ผู้ใช้บริการสามารถเปลี่ยนไปใช้บริการของผู้ให้บริการรายอื่นที่ขึ้นชอบและสามารถช่วยในการตรวจสอบการใช้อำนาจในทางที่ผิดได้ อย่างไรก็ตาม ตลาดที่ผู้ใช้บริการมีทางเลือกไม่มากนัก เช่น มีไอเอสพีน้อยราย วิธีการนี้อาจสร้างประเด็นปัญหาต่างๆ กับปัญหาที่ต้องแก้ไขทีเดียว⁵⁰

การบังคับใช้กฎหมายและการให้ความช่วยเหลือกับผู้เสียหาย

เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมายต้องสามารถไต่สวน และดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดทางอาญาได้ และผู้เสียหายต้องสามารถดำเนินการฟ้องร้องอย่างชอบธรรมต่อผู้สร้างเนื้อหาที่เป็นสาเหตุแห่งความเสียหายตัวจริงได้

⁴⁸ สหรัฐอเมริกาใช้แนวทางนี้ในมาตรา 230 โดยเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายที่จะ “จำกัดสิ่งไม่จูงใจในการพัฒนาและใช้เทคโนโลยีการสกัดกั้นและคัดกรองที่ทำให้ผู้ปกครองมีอำนาจป้องกันไม่ให้บุตรหลานของตนเข้าถึงเนื้อหาออนไลน์ที่ไม่สมควรหรือไม่เหมาะสม” 47 U.S.C. § 230(b)(4) and (c)(2)(A), <http://www.law.cornell.edu/uscode/47/230.html>.

⁴⁹ ดู YouTube Community Guidelines, YouTube – Broadcast Yourself, http://www.youtube.com/t/community_guidelines

⁵⁰ การยกเว้นความรับผิดชอบเมื่อบริษัทกระทำการโดยสมัครใจและโดยสุจริตนั้น มีความหมายที่แตกต่างอย่างมากจากแนวปฏิบัติที่เป็นปัญหามากว่ามาก นั่นคือ การสนับสนุนให้บริษัทลงนามในสัญญาว่าจะกำกับดูแลตัวเอง “โดยสมัครใจ” ซึ่งเป็นเรื่องปกติในบางประเทศเพื่อเอาใจรัฐบาล คำสัญญาทำนองนี้มักจะไม่ใช่สมัครใจอย่างแท้จริง หรือไม่ได้ทำด้วยความจริงใจต่อประโยชน์ของผู้ใช้บริการและสิทธิมนุษยชน ดูตัวอย่างเช่น จีนใช้วิธีนี้ซ้ำๆ หลายครั้งมากใน “คำมั่นสัญญาต่อสาธารณะเรื่องวินัยในตนเองของอุตสาหกรรมอินเทอร์เน็ตจีน” อธิบายใน Human Rights Watch, *Race to the Bottom: Corporate Complicity in Chinese Internet Censorship* (August 2006), หน้า 12, <http://www.hrw.org/en/node/11259/section/6>, and by Rebecca MacKinnon, “Chinese Bloggers Thumb Their Noses at Self Discipline,” RConversation, August 28, 2007, <http://rconversation.blogs.com/rconversation/2007/08/chineseblogg-1.html>.

ภายใต้กรอบภาวะความรับผิดชอบของคนกลางที่มีอยู่ การคุ้มครองเป็นการให้ความคุ้มครองคนกลาง *เท่านั้น* ไม่รวมถึงบุคคลอื่นๆ ที่เป็นผู้สร้างหรือเผยแพร่เนื้อหาที่ไม่ถูกกฎหมาย กฎหมายนี้ไม่ได้ป้องกันหน่วยงานบังคับใช้กฎหมาย หรือผู้เสียหายจากการดำเนินคดีกับผู้สร้างเนื้อหาที่ผิดกฎหมาย การไม่เปิดเผยชื่อบนสื่อออนไลน์ไม่สามารถทำได้อย่างสมบูรณ์ และหลายๆ กิจกรรมได้ทิ้งร่องรอยดิจิทัลไว้ บทบาทที่เหมาะสมอย่างหนึ่งของคนกลาง คือให้ความร่วมมือในการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งเป็นไปตามคำสั่งอันชอบธรรมของศาลกับผู้ใช้บริการ ซึ่งรวมถึงผู้ใช้บริการที่ไม่เปิดเผยชื่อหรือใช้นามแฝงด้วย โดยต้องมีกระบวนการที่ปกป้องความเป็นส่วนตัว และสิทธิเบื้องต้นในการไม่เปิดเผยชื่อ⁵¹ แน่แน่นอนว่าในบางประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่กฎหมายอ่อนแอ เจ้าหน้าที่รัฐหรือศาลจะไม่ใส่ใจกับการรักษาสมดุลระหว่าง ความเป็นส่วนตัว การไม่เปิดเผยชื่อ และการอำนวยความสะดวกในการสืบสวนทางอาญา หรือการกระทำของเอกชน

บทสรุป

การคุ้มครองคนกลางจากความรับผิดทางกฎหมาย เป็นหัวใจสำคัญในการปกป้องอินเทอร์เน็ตให้เป็นพื้นที่ในการแสดงออกอย่างเสรี และการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร และยังเป็นกำลังเสริมเป้าหมายการพัฒนาวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ เว็บไซต์ที่มีเนื้อหาที่สร้างโดยผู้ใช้บริการ ได้กลายมาเป็นเวทีสำคัญในการแสดงออกทุกรูปแบบ ตั้งแต่การเข้าร่วมทางเศรษฐกิจและการเมือง จนถึงการสร้างชุมชนใหม่และการสื่อสารระหว่างกันของครอบครัวและเพื่อนๆ หากความกังวลในภาวะความรับผิดชอบของคนกลางที่เป็นเอกชนบีบบังคับให้เวทีต่างๆ เหล่านี้ต้องปิดลง ศักยภาพของเทคโนโลยีไอซีทีต่อการแสดงออกและพัฒนาเศรษฐกิจ ก็จะถูกบั่นทอนลงด้วย รัฐบาลทุกแห่ง ควรเลือกใช้นโยบายที่คุ้มครองคนกลาง ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญในการส่งเสริมวัฒนธรรม ความคิดสร้างสรรค์ และการพัฒนามนุษย์

⁵¹ ผู้ฟ้องคดีแพ่งสามารถใช้กลไกทางกฎหมายในการระบุตัวผู้พูดออนไลน์ และศาลก็สามารถวางกระบวนการป้องกันบางอย่างได้ เช่น ในสหรัฐอเมริกาโดยปกติก่อนที่จะละเมิดการคุ้มครองการไม่เปิดเผยตัว ศาลจะเรียกให้โจทก์พิสูจน์ให้ได้ว่าคดีมีน้ำหนัก และความจำเป็นที่ต้องเปิดเผยตัวมีน้ำหนักไม่น้อยไปกว่าสิทธิในการพูดโดยไม่แสดงตัวซึ่งคุ้มครองโดยรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา ดูตัวอย่างใน *Dendrite Int'l v. Doe*, 775 A.2d 756 (N.J. App. Div. 2001).

เกี่ยวกับศูนย์เพื่อประชาธิปไตยและเทคโนโลยี // www.cdt.org

ศูนย์เพื่อประชาธิปไตยและเทคโนโลยี (The Center for Democracy & Technology: CDT) เป็นองค์กรเพื่อประโยชน์ของสาธารณะที่ไม่แสวงหากำไร โดยมุ่งรักษาให้อินเทอร์เน็ตเป็นพื้นที่ที่เปิดกว้าง ส่งเสริมนวัตกรรมและไม่มีค่าใช้จ่าย ด้วยความเชี่ยวชาญด้านกฎหมาย เทคโนโลยี และนโยบาย CDT แสวงหาทางแก้ไข ปัญหาที่สามารถทำได้ เพื่อส่งเสริมการแสดงผลอย่างเสรี และความเป็นส่วนตัวในเทคโนโลยีเพื่อการสื่อสาร CDT มุ่งมั่นที่จะให้เกิดความเห็นร่วมกันในทุกกลุ่มที่มีส่วนได้เสีย กับอนาคตของอินเทอร์เน็ต และสื่อโทรคมนาคมใหม่ๆ

ต้องการข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ

Cynthia Wong
Ron Plesser Fellow / Staff Attorney
+1 202.637.9800 x135
cynthia@cdt.org
